

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314214006
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8314214006.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu X. J. V., I. XXXX/XX, XXX XX V., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený JUDr. Tatianou Andrejcovou - advokátkou, Laborecká 1896/58, 066 01 Humenné, proti žalovaným: 1/ P. W., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XX, XXX XX O., 2/ I. L., s.r.o., Y. XXXX, XXX XX V., IČO: XX XXX XXX, v konaní o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, o odvolaní žalovaného v 1/ rade a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21C 235/2014-841 zo dňa 16.8.2019 takto:

rozhodol:

Odmieťa odvolanie žalovaného v 1. rade.

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur a súvisiaci výrok o trovách konania.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol takto:

I. Žalovaný v 1. rade je povinný upustiť od akýchkoľvek prejavov písomnej povahy a prejavov šírených zvukovým alebo obrazovým záznamom, týkajúcich sa nepravdivých a neoverených informácií o činnosti X. družstva V..

II. Žalovaný v 1. rade je povinný ospravedlniť sa žalobcovi tak, že v lehote do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku uverejní na prvej strane regionálneho týždenníka ospravednenie nasledujúceho znenia: „P. W. sa týmto ospravedľuje Bytovému družstvu V. za to, že v článkoch, uverejnených dňa 20.10.2014, 10.11.2014 a 8.12.2014 v Podvihorlatských novinách, uviedol nepravdivé údaje o konaní Bytového družstva V..“

Nepravdivými boli najmä tieto tvrdenia:

„Bytové družstvo V. nerešpektuje rozhodnutia súdov SR a neustále argumentuje a účelovo obhajuje svoju domnelú pravdu stále tými istými iracionálnymi a právne irelevantnými vyhláseniami odporujúcimi právnemu názoru a záverom všetkých súdov, vrátane Ústavného súdu SR.“

„Rozdeľovanie zisku je podľa zákona v kompetencii členskej schôdze ako najvyššieho orgánu družstva a nie tzv. Zhromaždenia delegátov.“

„BD V. každoročne vykazuje kladný hospodársky výsledok, dosahuje miliónové zisky, z ktorých si vedenie družstva každoročne odsúhlasuje a rozdeľuje odmeny cca 40 až 50 000 €.“

„Za predpokladu, ak by o rozdeľovaní zisku každoročne rozhodovala členská schôdza, tak, ako to vyplýva zo zákona, a nie malá skupina nekompetentných a nikdy legitímne zvolených diletantov, určite by bolo na účtoch družstva dosť prostriedkov, z ktorých by družstvo mohlo vyrovnacie podiely svojim členom v zmysle ustanovení Obch. zákonníka vyplácať.“

„Na LV č. XXXX je L. - Tarcha v prospech Slovenskej záručnej a rozvojovej banky od roku 1999...“

„Akékoľvek bytovým družstvom v médiách uverejňované komentáre sú iracionálne, právne irelevantné a účelové dezinformácie, zavádzanie občanov SR, členov družstva do omylu, ktoré sú hraničiace s možným naplnením zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, trestného činu poškodzovania cudzích práv, trestného činu porušovania zákona pri správe cudzieho majetku a mnohých ďalších trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona platného v SR.“

„Napriek množstvu nespochybniteľných a nezvratných dôkazov usvedčujúcich podozrivých, že ich konaním boli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestných činov uvedených v osobitnej časti trestného zákona platného v SR, boli mnou podané trestné oznámenia v každom prípade zamietané s odôvodnením, že na základe výpovede predsedníčky BD V. neboli zistené dôvody na začatie trestného stíhania.“

Tvrdenie, že reportérka STV 1, L. P. v roku 2008 pripravovala v relácii G. G., ktorá nebola nikdy odvysielaná so záverom, že na tieto informácie niekto uvalil informačné embargo.

Tvrdenie, že v roku 1995 N. T. U. ako jeden z dvoch kandidátov na funkciu predsedu BD V. (druhý za odmenu odstúpil) predložila delegátom návrh na zmenu stanov BD v tom, že najvyšším orgánom družstva je zhromaždenie delegátov a nie členská schôdza tak, ako to vyplýva z ustanovení § 239 ods. 1 zák.č. 513/1991 Zb. Delegáti zúčastnení na zhromaždení delegátov tento návrh schválili bez jeho prejednávania na dielčích členských schôdzach a teda bez mandátu, ktorý by ich k schváleniu takéhoto úkonu oprávňoval...“

III. Súd zamietá žalobu v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur.

IV. Súd zamietá protinávrh žalovaného v 1. rade o zaplatenie nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom v celkovej výške 100.000,- eur.

V. Žalobcovi priznáva náhradu trov konania v celom rozsahu z predmetu konania v ktorom žiada upustiť od akýchkoľvek prejavov písomnej povahy a prejavu šírených zvukových alebo obrazovým záznamom týkajúcich sa nepravdivých a neoverených informácií o činnosti Bytového družstva V. a z predmetu konania, kde žiada ospravedlnenie od žalovanej v 1. a v 2. rade pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

VI. Žalovaným v 1. a v 2.rade priznáva nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu vo vzťahu k žalobcovi z predmetu konania v časti o zamietnutie nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade z predmetu konania v časti o zamietnutie protinávru žalovaného v 1. rade o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol v poradí druhým rozsudkom o zvyšku uplatneného nároku žalobcu voči žalovaným.

Prvoinštančný súd vychádzal pri rozhodovaní z právoplatného rozhodnutia prvoinštančného súdu č.k. 21C/235/2014-681 zo dňa 28.3.2017, kde nárok na upustenie od prejavov písomnej povahy a prejavu šírenia zvukovým a obrazovým záznamom voči žalovanému v 2/ rade sa stal právoplatným. Prvoinštančný súd aj vo výroku o ospravedlnení sa žalovaného v 2/ rade nadobudol právoplatnosť.

V ostatných výrokoch rozsudok prvoinštančného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože v tomto rozsahu bol rozsudok uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co 153/2017-735 zrušený.

Prvoinštančný súd opätovne v prejednávanej veci vec v rozsahu, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté. Predmetom konania ostal 1) nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade o uloženie povinnosti upustiť od akýchkoľvek prejavov písomnej povahy a prejavov šírených zvukovým alebo obrazovým záznamom týkajúcich sa nepravdivých a neoverených informácií o činnosti žalobcu, 2) nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade o uloženie povinnosti ospravedlniť sa žalobcovi zverejnením v L. B., 3) nárok žalobcu voči žalovaným v 1. a 2. rade na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, 4) protinávrh

žalovaného v 1. rade o zaplatenie nemajetkovej ujmy voči žalobcovi vo výške 50.000 eur a všetky výroky o trovách konania.

V priebehu konania žalobca žiadal o pripustenie zmeny žaloby a prvoinštančný súd uznesením č.k. 21C 235/2014-800 zo dňa 5.4.2019 zmenu žaloby pripustil, a to len vo vzťahu k uplatneným nárokom, kde žalovaný v 1/ rade je povinný upustiť od akýchkoľvek prejavov písomnej povahy, 2/ žalovaný v 1/ rade je povinný ospravedlniť sa zverejnením článku a 3/ žalovaný v 1/ a 2/ rade sú povinní zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 eur a trovy konania.

Prvoinštančný súd skutkovo mal okolnosti prípadu zrejme z predchádzajúceho rozhodnutia. Vychádzal pritom zo žaloby, kde žalobca sa domáhal ochrany dobrej povesti právnickej osoby pôvodne voči obom žalovaným. Žalovaný v 2/ rade zverejnil vo svojom periodiku články žalovaného v 1/ rade, ktorým došlo k šíreniu nepravdivými a pravdu skresľujúcich skutkových tvrdení a neprimerane hodnotiacich úsudkov, ktoré sú spôsobilé výrazným spôsobom zasiahnuť do dobrej povesti a dobrého mena žalobcu. Jedná sa o články uverejnené dňa 10.11.2014, dňa 8.12.2014 a dňa 20.10.2014. Žalovaný v 1/ rade bol autorom týchto článkov, žalovaný v 2/ rade uverejnil tieto články ako vydavateľ v Podvihorlatských novinách bez toho, aby si ich pravdivosť overil a dal žalobcovi možnosť sa voči nepravdivým tvrdeniam brániť. Žalovaný v 2/ rade pred uverejnením článku zo dňa 8.12.2014 vyzval žalobcu na zodpovedanie otázok, z ktorých bolo zrejme, že ide o nepravdivé tvrdenia žalovaného v 1/ rade. Následne však publikoval tieto informácie bez toho, aby si overil ich pravdivosť. Na upozornenie žalobcu, že sa jedná o nepravdivé skutočnosti pripojil svoje stanovisko, že v priebehu komunikácie s p. W. a korešpondenciou s Bytovým družstvom takisto odhalili skutočnosť, že Bytové družstvo premiestňuje jednotlivé sporné body vo svojich stanovách či volebnom poriadku na iné miesta, pod iné články či odstavce. Žalovaný v 2/ rade na základe žiadosti žalobcu o zverejnenie reakcie tieto zverejnil v nasledujúcom čísle, avšak skrátené a korigované, a teda čitateľ nema možnosť utvoriť si ucelený názor na danú tému.

Prvoinštančný súd popísal vo svojich dôvodoch jednotlivé listiny a obsah týchto listín, ktoré vykonal ako dôkazy v prejednávanej veci a ktoré sa týkali priamo napádaných výrokov žalobcom. Z týchto dôkazov prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca preukázal svoje tvrdenia o nepravdivosti tvrdení zverejnených žalovaným v 2/ rade a napísaných žalovaným v 1/ rade. Žalovaný v 2/ rade mal k dispozícii existujúce súdne rozhodnutia, rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, stanov bytového družstva, zápisnice z členských schôdzí a ďalšie listiny, aj napriek tomu žalovaný v 1/ a 2/ rade zverejňovali v periodiku, ktorý je verejnosti voľne dostupný, nepravdivé tvrdenia, ktoré prvoinštančný súd popísal vo výroku rozsudku vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade a výroku napadnutého rozsudku vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, čím porušil dobrú povesť právnickej osoby, a to žalobcu. Bolo vydaných niekoľko článkov, útoky zo strany žalovaných sa neustále opakovali a opakujú. Zasahovanie do dobrej povesti žalobcu stále trvá, a preto je opodstatnený nárok v časti, aby žalovaní upustili od konania týmto spôsobom do budúcnosti.

Vo veci bolo nariadené neodkladné opatrenie (predtým predbežné opatrenie) a zároveň bol zamietnutý aj návrh na jeho zrušenie z dôvodu, že tieto útoky stále pokračujú. Tieto uznesenia prvoinštančného súdu sa stali právoplatné, neboli napadnuté odvolaním. Žalovaný v 1/ rade aj napriek tomu podľa zistení prvoinštančného súdu opätovne rozširuje letáky, kde v tomto zmysle šíri nepravdivé údaje voči žalobcovi. O pokračovaní svedčia uznesenia vydané v trestných konaniach.

Prvoinštančný súd vec posúdil jednak podľa ust. § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vychádzal z ust. § 5 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a ďalej z ust. § 11, § 13 Občianskeho zákonníka a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd.

Dospel k záveru, po doplnenom dokazovaní po zrušení veci odvolacím súdom, vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade a prvým dvom uplatneným nárokom (upustenie, resp. zdržanie sa konania voči žalobcovi a odstránenie závadného stavu s ospravedlnením), že žalobca uniesol dôkaznú povinnosť a preukázal, že zásahy žalovaného v 1/ rade vykonané zverejnením nepravdivých údajov dňa 20.10.2014, 10.11.2014 a 8.12.2014, ktoré presne špecifikoval v rozsudku, mohli viesť a aj viedli k zníženiu dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby. V tejto časti prvoinštančný súd považoval žalobu za dôvodnú. V tom čase žalobca v rámci predmetu svojej činnosti a aj v súčasnej dobe vykonáva služby pre verejnosť, jeho osobu možno považovať za osobu vo verejnom záujme, ktorá musí zniesť väčšie množstvo kritiky, ako je bežné. Útoky žalovaného v 1/ rade sú dlhotrvajúce, opakované, závažné, aj napriek existujúcim rozhodnutiam súdov a trestných orgánov pokračujú. Ide o vysokú závažnosť konania žalovaného v 1/ rade. Preto prvoinštančný súd žalobe čiastočne, vo vzťahu k upusteniu od negatívnych prejavov žalovaného v 1/ rade a vo vzťahu k ospravedlneniu žalovaného v 1/ rade za už zverejnené nepravdivé informácie zo dňa 20.10.2014, 10.11.2014 a 8.12.2014.

Prvoinštančný súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal primeraného zadostučinenia voči žalovaným v 1/ a 2/ rade vo výške 20.000 eur zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal dôvodnosť tohto nároku a nepreukázal ani útoky zo strany žalovaných v 1/ a 2/ rade spôsobili poškodenie povesti žalobcu voči tretím osobám. Žalobca o tom nepredložil dostatok dôkazov, a preto pre neunesenie dôkazného bremena prvoinštančný súd v tejto časti žalobu zamietol.

Prvoinštančný súd protinávrhu žalovaného v 1/ rade na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol. Žalovaný bližšie svoj návrh nešpecifikoval, neunesol povinnosť tvrdenia ani dôkaznú povinnosť. Preto súd považoval nárok podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka za nedôvodný.

Prvoinštančný súd výroky o trovách konania rozdelil podľa rozhodnutia o uplatnených návrhoch strán sporu. Vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaných v 1/ a 2/ rade upustenia od akýchkoľvek prejavov písomnej povahy a prejavy šírených zvukových alebo obrazových záznamov a ďalej kde žiada ospravedlnenie od žalovaných v 1/ a 2/ rade nárok na náhradu trov konania priznal žalobcovi. Žalovaným v 1/ a 2/ rade priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu vo vzťahu k zamietnutému výroku uplatneného žalobcom na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur.

Súd priznal žalobcovi ako úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalovanému v 1/ rade z predmetu konania, kde žalovaný v 1/ rade si protinávrhom proti žalobcovi uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 100.000 eur.

O týchto trovách bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, a to voči tretiemu výroku o zamietnutí žaloby na zaplatenie primeraného zadostučinenia 20.000 eur voči žalovaným v 1. a 2. rade a šiestemu výroku o trovách konania. Uviedol, že prvoinštančný súd v odôvodnení poukázal na to, že žalobca uniesol svoju dôkaznú povinnosť a preukázal, že uvedené zásahy žalovaných mohli viesť a viedli k zníženiu dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby. Preto v danom prípade boli splnené podmienky na takúto žalobu a ochranu dobrej povesti právnickej povesti podľa § 19b Občianskeho zákonníka. V tomto prípade sú útoky dlhotrvajúce, opakované, závažné a aj napriek rozhodnutiam súdov a trestných orgánov, naďalej pokračujú, a preto ich závažnosť je vysoká. Prvoinštančný súd ďalej konštatuje, že ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (dôkaz pravdy). V tomto spore žalovaní dôkaz pravdy nepreukázali a neunesli svoje dôkazné bremeno. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal, aby bolo potrebné aj primerané finančné zadostučinenie a aby až tak vážne bola poškodená jeho povest' voči tretím osobám a nepredložil o tomto dostatok dôkazov, preto v tejto časti analogicky použil ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a mal za to, že v tomto prípade stačí upustenie od ďalšej takej činnosti, a zverejnenie ospravedlnenia, v ktorom bude publikované, ktoré výroky boli nepravdivé.

Žalobca postup súdu vo vzťahu k zamietnutiu nároku na primerané finančné zadostučinenie považuje za nezákonný. Namietal aplikáciu ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedené je v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 17Co 153/2017. Žalobca má nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka a nárok na finančnú satisfakciu vyplýva priamo z tohto ustanovenia. Uviedol, že v zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd poukázal na možnosť priznať finančné zadostučinenie, kde súd zvažuje len výšku uplatneného nároku vzhľadom na okolnosti prípadu a následky, ktoré vznikli, nie samotný základ uplatneného nároku. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie prvoinštančného a dovolacieho súdu, kedy takýto nárok nie je vylúčený s tým, že ak k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti právnickej osoby dôjde tlačovým, televíznym alebo rozhlasovým vysielaním, treba vždy vychádzať z toho, že má širokú publicitu. Takýto zásah spočívajúci v tvrdení, avšak nepreukázanej spojitosti žalobcu s trestnou činnosťou zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalobca tvrdil, že publikované výroky o páchaní trestnej činnosti, použité v dehonestujúce a urážlivé výrazy, systematicky a cielené negatívne tvrdenia o žalobcovi, ako aj neskoršie pravidelné rozširovanie prostredníctvom emailov sú výrazným neoprávneným opakovaným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby, ktorý nepochybne presiahol zákonom prípustnú intenzitu prejavovania názoru o žalobcovi, a preto je nárok žalobcu uplatnený touto žalobou dôvodný a uplatnená výška nemajetkovej ujmy primeraná.

Preto žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil tretí výrok prvoinštančného rozsudku a žalobcovi priznal nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur a trov konania. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

4. Odvolanie bolo doručené žalovaným, žalovaní sa k odvolaniu nevyjadrili.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný v 1/ rade. Žalovaný v odvolaní namietal, že prvoinštančný súd sa po zrušení pôvodného prvoinštančného rozsudku odvolacím súdom neriadil právnym názorom vysloveným senátom odvolacieho súdu a nevykonal žiadne úkony, vyplývajúce z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu. Postupom Okresného súdu Humenné boli a sú sústavne porušované práva žalovaného v 1/ rade na spravodlivé súdne konanie a iné práva garantované Ústavou SR a Dohovorom na ochranu ľudských práv a základných slobôd. Uviedol, že ďalšie dôvody odvolania proti prvoinštančnému rozsudku zo dňa 16.8.2019 pretrvávajú, ako proti rozsudku sp. zn. 21C 235/2014 zo dňa 28.3.2017, ktorý bol v odvolacom konaní uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co 153/2017 zo dňa 22.1.2019 zrušený a vrátený prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Na základe uvedeného s poukazom na nesprávny a nezákonný postup prvoinštančného súdu predmetom súdnych konaní, ktorý zjavne ignoruje právny názor a pokyny súdu nadriadeného, ktoré sú pre prvoinštančný súd záväznými, navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil v celom rozsahu. Žalobu žalobcu N.. T. U. ako štatutára Bytového družstva V. zamietol v celom rozsahu ako zjavne nedôvodnú. Uplatnil si náhradu nemajetkovej a majetkovej ujmy v čiastke 100.000 eur, ktorú mu je žalobca povinný uhradiť do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej žiadal, aby N.. T. U. ako štatutár žalobcu Bytové družstvo V. mu uhradila trovy odvolacieho konania na účet Krajského súdu v Prešove.

6. K tomuto odvolaniu zaujal písomné stanovisko žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný v podaní neuviedol, voči ktorým výrokom rozhodnutia podáva odvolanie a svoje podanie iba všeobecne odôvodňuje. Všeobecne udáva názor, že sa prvoinštančný súd neriadil právnym názorom druhoinsťančného súdu, ďalej že prvoinštančným súdom boli porušené jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na všeobecné tvrdenia žalovaného, bez konkretizácie okolností, ktoré považuje za skutkové, právne alebo iné vady rozhodnutia, žalobca má za to, že žalovaný nemá relevantné argumenty na odôvodnenie svojho odvolania. Navyiac, poukázal na to, že žalovaný sa domáha nárokov voči štatutárke žalobcu, N.. T. U. aj napriek tomu, že žalobcom je Bytové družstvo V.. Preto žalobca súhlasil s výrokom prvoinštančného súdu o zamietnutí protinávrhu žalovaného v 1/ rade na náhradu nemajetkovej ujmy. Považuje za správny aj prvý výrok, ktorým bol žalovaný v 1/ rade zaviazaný upustiť od akýchkoľvek prejavov písomnej povahy alebo šírených zvukom alebo obrazovým záznamom týkajúci sa nepravých a neoverených informácií o činnosti žalobcu a ďalej súhlasil aj s výrokom o tom, že žalovaný v 1/ rade je povinný sa v prospech žalobcu ospravedlniť.

V dopĺňujúcom vyjadrení žalobca poukázal na to, že žalovaný v 1/ rade aj naďalej rozposiela korešpondenciu a nevyberanými a nepravdivými spôsobmi ho osočuje z nekalého konania.

7. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že vo vzťahu k odvolaniu žalovaného v 1/ rade je potrebné odvolanie odmietnuť.

Podľa § 386 písm. d/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ust. § 365 taxatívne stanovuje odvolacie dôvody.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 373 ods. 1 posledná veta, súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

Odvolací súd zistil, že žalovaný v 1/ rade svoje odvolanie odôvodnil iba všeobecnými odvolacími dôvodmi, ktoré spočívajú v nespokojnosti s rozhodnutím prvoinštančného súdu z dôvodu, že prvoinštančný súd sa neriadil právnym názorom vysloveným senátom odvolacieho súdu v pôvodnom, zrušujúcom, rozhodnutí a ďalej že mu boli odňaté práva na spravodlivé súdne konanie a iné práva garantované Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. že tieto práva boli porušené. V celosti odkázal na svoje pôvodné odvolacie dôvody, ktoré boli predmetom prerokovania v predchádzajúcom odvolacom konaní. Takto stanovené všeobecné odvolacie dôvody sú

nepostačujúce, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť. Žalovaný v 1/ rade v odvolacích dôvodov bližšie nešpecifikuje konkrétne okolnosti, presne neuvádza, v akých intenciách prvoinštančný súd sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a za akých okolností a kedy boli porušené jeho ústavné práva. Vo vzťahu k predchádzajúcim odvolacím dôvodom je potrebné uviesť, že išlo o odvolacie dôvody, ktoré boli dôvodné pre zrušenie rozsudku prvoinštančného súdu v predchádzajúcom konaní. Keďže chýbajú náležitosti odvolania vo forme odvolacích dôvodov, podľa § 373 ods. 1 posledná veta CSP, súd na ich doplnenie nevyzýva. Súd nemôže vyzvať žalovaného ako odvolateľa na doplnenie konkretizácie odvolacích dôvodov. Je neprípustné, aby žalovaný prípadne menil alebo dopĺňal odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie opravného prostriedku. Žalovaný v 1/ rade nesie procesné riziko, že jeho odvolanie bude odmietnuté podľa § 386 písm. d/ CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v 1/ rade do konca uplynutia odvolacej lehoty svoje odvolanie o relevantné odvolacie dôvody, ktoré by konkretizovali pochybenie prvoinštančného súdu, nedoplnil, preto odvolací súd podľa § 386 písm. d/ CSP odvolanie žalovaného v 1/ rade odmietol.

8. Odvolací súd po tom, čo zistil, že odvolacie námietky žalovaného v 1/ rade je potrebné odmietnuť, sa zaoberal odvolacími námietkami žalobcu. Podstata týchto odvolacích námietok spočíva v skutočnosti, že prvoinštančný súd žalobcovi nepriznal nárok na primerané zadostučinenie voči žalovaným v 1/ a 2/ rade vo výške 20.000 eur. Odvolací súd v celom rozsahu zotrváva na svojich záveroch o spôsobe a výške náhrady tohto nároku, ktoré uviedol v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí pod sp. zn. 17Co 153/2017 zo dňa 22.1.2019. Právne závery, ktoré viedli odvolací súd v tom čase k zrušeniu napadnutého výroku prvoinštančného súdu ostávajú aj aktuálne v platnosti. Je potrebné uviesť, že prvoinštančný súd rešpektoval pri svojom rozhodovaní právne závery odvolacieho súdu v súlade s ust. § 391 ods. 2 CSP, je však pravdou, že rozhodnutie v tejto časti neodôvodnil dostatočne presvedčivo. Preto odvolací súd k dôvodom, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol prvoinštančný súd navyše uvádza nasledovné:

Podľa § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadostučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch. Podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka, ods. 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

V prejednávanej veci niet sporu o tom, že predmetom konania je dobrá povest' právnickej osoby, ktorá mala byť konaním žalovaných v 1/ a 2/ rade zasiahnutá ich publikačnou činnosťou. Ust. § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka taxatívne stanovuje rozsah žalôb, ktoré môže právnická osoba jednotlivito alebo podľa vlastného výberu z takto taxatívneho zoznamu použiť pre účely ochrany svojej dobrej povesti. Žalobca použil pre účely ochrany dobrej povesti žalobu o zdržanie sa, kde bol vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, ale aj vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade (už právoplatne - pozn. odvolacieho súdu) úspešnou stranou sporu. Taktiež si uplatnil aj nárok na odstránenie závadného stavu, a to povinnosťou ospravedlniť sa v regionálnych novinách.

Zároveň ako tretia forma ochrany dobrej povesti právnickej osoby zo strany žalobcu bola uplatnená náhrada primeraného zadostučinenia vo výške 20.000 eur.

Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 17Co 153/2017 v bode 14 uviedol, že vo vzťahu k nemajetkovej ujme platí, že je možné priznať finančnú satisfakciu právnickej osobe v každom prípade, bez ohľadu na to, či je uložená iná povinnosť, napr. zdržať sa, prípadne odstrániť závadný stav. Finančné zadostučinenie súd nemôže odmietnuť priznať, môže sa jedine zaoberať primeranosťou peňažného zadostučinenia. Ak sú splnené základné podmienky pre poskytnutie ochrany dobrej povesti, súd nemá inú možnosť, ako tento nárok priznať. Má možnosť len modifikovať výšku uplatneného nároku vzhľadom na okolnosti prípadu a následky, ktoré vznikli.

Prvoinštančný súd sa týmto právnym názorom riadil a dospel k záveru, že nárok žalobcu na zdržanie sa a prípadné odstránenie závadného stavu ospravedlnením žalovaných je daný, pretože žalobca preukázal objektívnu zodpovednosť žalovaných za zverejnenie namietaných výrokov, ktoré mohli viesť a aj viedli k zníženiu dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby. Prvoinštančný súd navyše uviedol, že žalobca v rámci predmetu svojej činnosti vykonáva činnosť pre verejnosť, a teda osobu žalobcu možno považovať za osobu vo verejnom záujme, ktorá musí zniesť väčšie množstvo kritiky, ako je bežné. Prvoinštančný súd považoval v tomto prípade útoky dlhotrvajúce, opakované, závažné a aj napriek rozhodnutiam súdov a trestných orgánov pokračujúce ďalej, a preto ich závažnosť je vysoká. Preto z objektívneho hľadiska priznal žalobcovi nárok uplatnený v prvom žalobnom návrhu, a to zdržanie sa od publikovania týchto výrokov a to vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, ale aj vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade a odstránenie závadného vzťahu vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade, kde je rozhodnutie právoplatné a vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, ktoré bolo predmetom aj tohto odvolacieho rozhodovania. Všetky tieto okolnosti

sú dôvodom pre vyhovie nie čiastočne uplatnenej žalobe podľa § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka na zdržanie sa a odstránenie závadného stavu.

V ďalších dôvodoch síce stručne, ale jasne prvoinštančný súd uviedol, že primerané zadostučinenie si žalobca uplatnil vo výške 20.000 eur a dôvody pre vyhovie nie tohto nároku nepreukázal. Žalobca nepreukázal, aby bolo potrebné finančné zadostučinenie a aby až tak vážne bola poškodená povesť žalobcu voči tretím (iným - poznámka odvolacieho súdu) osobám, o čom nepredložil dostatok dôkazov. Preto považoval prvoinštančný súd v tomto rozsahu žalobu za nedôvodnú.

Žalobca v odvolaní vychádza z kontextu vytrhnutých dôvodov odvolacieho súdu, kedy je toho názoru, že je potrebné právnickej osobe v každom prípade tento nárok priznať bez ohľadu na ďalšie okolnosti. Je potrebné uviesť, že odvolací súd názor žalobcu nezdíeľa. V súlade s názorom, ktorý prezentoval Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo 17/2010 platí, že v situácii, keď je zároveň uplatnená aj morálna aj majetková satisfakcia, za kritériá pre priznanie zadostučinenia v peniazoch musí súd v rámci svojej voľnej úvahy hodnotiť aj negatívne následky tvrdené žalujúcou stranou a v prípade ich nepreukázania odôvodniť neunesením dôkazného bremena nepriznanie finančného zadostučinenia, popri inak priznanom morálnom zadostučinení.

Pri rozhodovaní o primeranom zadostučinení je potrebné poukázať na to, že nárok na ochranu právnickej osoby zásahom do dobrej povesti podľa § 19b ods. 2 a 3 má objektívny charakter, teda každé nepravdivé tvrdenie alebo neprimeraný hodnotiaci úsudok je považovaný za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby, ak je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na dobrej povesti právnickej osoby. Pri súbehu všetkých troch uplatňovaných a zákonom prípustných nárokov je potrebné vychádzať z dôkazného bremena na preukazovanie dôvodnosti uplatneného nároku. V každom prípade sa predpokladá, že každá právnická osoba požíva v čase zásahu dobrú povesť. Pod dobrou povestou treba rozumieť všeobecne vytvorený (panujúci) názor na činnosť danej právnickej osoby osobami, ktoré s právnickou osobou prišli do priameho či nepriameho kontaktu. Ide o vyvrátiteľnú domnienku, pričom dôkazné bremeno spočíva v povinnosti preukázať, že právnická osoba nemá dobrú povesť, zaťažuje osobu, ktorá do povesti právnickej osoby zasiahla. Teda žalovaní, pokiaľ by mali byť v spore úspešní, musia preukázať, že nimi uskutočnený zásah spočívajúci v negatívnych tvrdeniach sú pravdivé.

Ak žalobca si uplatňuje primerané zadostučinenie vo finančnom vyjadrení, musí svoje tvrdenia o zásahu, ktorý je neoprávnený, nielen tvrdiť, ale aj preukázať, akým spôsobom (konkrétnym) bola ohrozená a narušená dôveryhodnosť, serióznosť, poctivosť, spoľahlivosť, vážnosť a slušnosť, istota v dodržiavaní svojich záväzkov a iné hodnoty, ktoré vytvárajú dobrú povesť dotknutej právnickej osoby v očiach tretích osôb, s ktorými právnická osoba, teda žalobca, bežne v minulosti prichádzal alebo mohol prísť do obchodného, prípadne iného kontaktu. Je potrebné, aby žalobca dokreslil aj celkové povedomie svojho okolia, verejnosti a obchodných partnerov o jeho právnickej osobe po takto vykonaných negatívnych zásahoch žalovanými. Výška primeraného zadostučinenia v takom prípade závisí aj od vyhodnotenia následkov, ktoré negatívne následky boli spôsobilé vyvolať. Výška primeraného zadostučinenia teda priamo je závislá od preukázaných negatívnych následkov žalobcom.

Pokiaľ žalobca v priebehu konania okrem vlastných negatívnych pocitov nepreukázal, že povedomie verejnosti a obchodných partnerov v dôsledku správania sa žalovaných a uverejňovania informácií negatívnych o žalobcovi nemali ďalší dosah, svoje tvrdenia nepreukázal, a preto nie je možné žalobcovi priznať ani čiastočné primerané zadostučinenie. Keďže nie je preukázaná výška, správne postupoval prvoinštančný súd, keď v tejto časti žalobu zamietol.

Preto v tejto časti odvolací súd napadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu a súvisiaci výrok o trovách konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V konaní, ktorým súd odvolanie žalovaného v 1/ rade odmietol, bol úspešnou stranou sporu žalobca. V konaní, v ktorom odvolací súd potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania boli úspešní žalovaní. Preto pri aplikácii ust. § 255 ods. 2 CSP pri úspechu strán sporu v rovnakej miere v odvolacom konaní odvolací súd rozhodol o tom, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.